

hst synes ha gått, finns lågt en punkt, som möjligen stungit runan. 20 **a** har förlorat övre delen genom flagring. 21–29 **eftir·tuli** äro säkra trots en avflagring mellan huvudstavarna till 25 **r** och 27 **u**. Övriga runor äro tydliga och säkra.

Som rent pleonastiskt torde man få uppfatta 33 **u** liksom 42 **e**, 38 **e** och 46 **a**. **istin** med beteckningen **is** för **s** är för västgötska runinskrifter enastående men har åtskilliga motsvarigheter på uppsvenska stenar (se U 144). **r**-runans användning i **eftir** är mindre vanlig. Det kan anmärkas, att samma är förhållandet med två av de uppländska inskrifterna, som begagna **is** för **s**, U 41, 42.

Væbiorn (*Vibiorn*) är ett vanligt namn i svenska runinskrifter. Grannskapet med Västnorden gör sig påmint i förledens **ue**. Om *Tolir*, som förekommer jämväl på Vg 35 och Vg 169, se Sö 293.

163. Rångedala sn, kyrkan. Nu i Borås museum.

Pl. 133.

Litteratur: Fornvännen 1906, s. 282.

Avbildning: Gipsavgjutning i SHM, inv.nr 13.001.

Runstenen förvaras nu i Borås museum, inv.nr 9.402. Den påträffades våren 1905 vid rivningen av stolparna till södra kyrkogårdsporten i Rångedala. Den har tidigare varit apterad till överliggare i ett litet romanskt fönster, varvid en del av runinskriften förstörts. Rångedala gamla kyrka revs vid mitten av 1800-talet.

Sandsten. Höjd 0,56 m., bredd 0,67 m. Runorna äro djupt och väl huggna.

Inskrift:

✠ hæra : ⁵gup : ¹⁰bip : ¹⁵iak : ²⁰signa ✠ ... ²⁵sigru - ... - ³⁰piær : uæra ✠ ...

Hærra Guð bið iak signa ... Sigrøð (Sigrud) (?) ... vera ...

»Herren Gud beder jag välsigna ... Sigröd (Sigrud) (?) ... vara ...»

Till läsningen: Jungner läser vid andra radens början, före 19 **s**, **ik**. En sådan läsning är emellertid ytterligt osäker, då partiet nu är så hårt skadat, att man omöjligen kan reda eventuella huggningsspår till bestämda runtecken. Av r. 24 återstår endast övre delen av hst och början av en bst t.h. om hst strax nedanför toppen. Runan kan ha varit **p**, bst dock något osäker. Lakunen mellan r. 24 och 25 synes ha givit plats för 5–6 runor. Före 26 **p** finns övre delen av en hst. Nedre hälften av 26 **p** är förlorad. 28 **æ** har upptill åt vänster en fördjupning, som en **t**-bst, som möjligen är huggen. Att döma av vissa huggna märken i den nedre brottytan till höger på stenen skulle inskriften ha omfattat åtminstone ytterligare en rad. Man ser här en ramlinje och därunder övre delen av en hst.

Jungner supplerar de förlorade partierna av inskriften och översätter: »Herren Gud beder jag välsigna mig [namnet utelämnat] och vara mig nådig.»

Inskriftens avfattning äger delvis motsvarighet på en gravhäll med runor från Öreryds sn i Småland (jfr S. Gardell, *Gravmonument från Sveriges medeltid* 1, 1937, rev. 1945, nr 666).

Ett mansnamn *Sigrøðr* finns på åtskilliga svenska runstenar, exempelvis Sö 101, 273, U 326, 335, 545; i medeltida urkunder är det icke ovanligt. Som kvinnonamn förekommer **sigrup** (nom.) *Sigrud(r)* på två uppländska runstenar, nämligen U 532, 533. Vilket genus namnet har på Rångedalastenen kan av sammanhanget icke avgöras.